

יצחק ועשו

[א]

השחזת הסכין

למה יצחק אע"ה צוה לעשו עכשיו להשחזו הסכין

ועתה שא נא כליך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי צידה ציד: (בראשית כז, ג) פרש"י לשון השחזת כאותה ששנינו (ביצה כח, א) אין משחזין את הסכין, אבל משיאה על גבי חברתה, חדר סכינך ושחוט יפה, שלא תאכילני נבלה.

והקשו המפרשים למה יצחק אע"ה צוה לעשו עכשיו להשחזו הסכין, ממה נפשך אם סמך עליו עד עכשיו למה הקפיד עכשיו, ואם לא סמך עליו למה עד עכשיו לא הזהיר אותו.

להוציא בליעות או פגימה

ועי' בשו"ת חת"ס (יו"ד סי' טו) שמציין למש"כ בחידושו עה"ת, שהק' כנ"ל ממ"נ אי נחשד עשו בעיני יצחק שאוכל נבלות בלי בדיקת סכין, איך האמין לו עתה, ואי לא היה חשוד בעיניו מה היה צריך להזהירו עכשיו. עוד הק' על הראיה שהביא רש"י ממשאין על גבי חברתה, דשם נאמר במשנה על העברת שמנוניות אבל להוציא פגימה לא, דאין ברזל בברזל יחד מוציא פגימה כ"א מחדד או מעביר שמנונית. ולכן פ' החת"ס על פי המבואר (חולין ח, ב) שהשוחט בסכין של ע"ז צריך להדיח עכ"פ משום שמנונית הטוח על פי הסכין, ר"ל אף על גב דבלא"ה כל בשר צריך הדחה, מ"מ באוכל בשרו צלי, שאין צריך הדחה, צריך או להדיח הסכין או הבשר.

והיות ונשי עשו מורת רוח ליצחק ולרבקה שהיו מקטרין לע"ז, והיה סכינו אסור משום שמנונית דע"ז, ולזה האוכל בשרו מבושל א"צ הדחה, כי סתם בשר דרכו בהדחה, אך יצחק בקש מטעמים כאשר אהב, ומדחזינן דרבקה עשתה לו ב' גדיי עזים לפסח וחגיגה, וחגיגה הבאה עם הפסח נאכלת צלי, א"כ ש"מ כי יצחק אהב מטעמים צלי, וכשאמר לעשו ועשה לי מטעמים כאשר אהב היה עשו מבין שכוונתו על צלי שאין דרכו בהדחה, ע"כ הוצרך יצחק להזהירו וש' כליך ע"ג חברתה להסיר שמנוניתא תחלה.

האם צריך הדחה לצלי

ויש להעיר שדברי החת"ס תלויים בשני תירוצים בהרשב"א, (חולין ח, ב) דהנה נחלקו האמוראים בשוחט בסכין של גוי, רב אמר קולף ורבה בר בר חנה אמר מדיח, והק' הרשב"א תיפוק לי דמ"מ צריך להדיחו משום הדם שעליו, כדאמרין (חולין קיג, א) מדיח ומולח ומדיח. וכתב הרשב"א שי"מ דלצלי אינו צריך הדחה, וזמנין דבעי ליה לצלי ולא ידיחנו, ואתא רבב"ח למימר דמשום גיעולו של סכין זה מיהו צריך הדחה דהיינו שפשוף ביד להסיר שומן הנדבק בדפני השחיטה. הרשב"א חולק וס"ל שאפילו לצלי צריך הדחה, והטעם שהדם שעל פני הבשר

אינו הולך ע"י האש אלא נקרש ומתייבש ונשאר על הבשר, אלא דמו הנבלע בו שהוא קלוש וזב ממנו ע"י האש הוא שאינו נדבק בו אפילו צלאו בלא מליחה.

עוד תי' הרשב"א דאי משום דם בשפשוף בעלמא עד שיצאו המים בלא מראה דם סגי ליה, אבל משום שמנוניתו של סכין של איסור בעי לשפשופי יפה יפה עד שיסור ממנו שמנו באומדן הדעת.

אינו בן יומו

עוד יש להעיר שאם החשש משום השמנונית שעל הסכין הרי קי"ל שסתם כלי של גוי הוא אינו בן יומו, א"כ הוי נותן טעם לפגם ואינו אוסר. ויעויין בתוס' (חולין שם) שבאמת הק' למה צריך לקלוף הרי סתם כלי אינו ב"י, ותי' שע"כ מיירי שיודע שהשתמשו בו באותו יום, א"כ כאן שלא נודע ליצחק מתי השתמשו נשי עשו בסכינא אין צורך בקילוף או הדחה.

שמנונית

וי"ל שס"ל כהרשב"א שת"ל על קושיית תוס' דשאני סכין דאפילו בשאינו בן יומו לא הוי נטל"פ אלא לשבח משום דאיסורו טוח על פניו, ולא אמרו בשאינו בן יומו שהוא לפגם אלא באיסור בלוע, דדופני הכלי פוגמו כדאמר בע"ז (סז, ב) ובפסחים (מד, ב) אפילו קדרה בת יומא אי אפשר דלא פגמא פורתא, משא"כ באיסור בעין שהוא לשבח. והלכך סכין אע"פ שאינו בן יומו נ"ט לשבח הוא, דמתוך שמחתכין בו תמיד נשאר שומן על פניו, ולא יסור ממנו א"כ מקנחין אותו יפה יפה.

נטל"פ בב"נ

עוד יש ליישב לפמש"כ בשו"ת חת"ס (יו"ד סי' יט) שלא שייך ההיתר של נותן טעם לפגם בגוי, וכתב דלא מבעיא להפוסקים דכל היכא דלא בטיל נטל"פ נמי אסיר, א"כ ה"נ הא הנחנו דאפילו באלף לא בטיל לדידהו. אלא אפילו להחולקים ע"כ לא שרי נטל"פ אלא משום דגלי לגר אשר בשערך תתננה ואכלה, נבלה שאינה ראויה לגר אינה קרויה נבלה, ולישראל גלי רחמנא ולא לב"נ.

שחיטה בסכין של ע"ז

עוד יש להעיר על דברי החת"ס, שאם הסכינים של עשו השתמשו בהם לע"ז, א"כ יש לדון האם מותר לשחוט בהם כלל. דהנה איתא בחולין (ח, א) אמר רב נחמן אמר רבה בר אבון סכין של ע"ז מותר לשחוט בה ואסור לחתוך בה בשר, מותר לשחוט בה מקלקל הוא, ואסור לחתוך בה בשר מתקן הוא. פרש"י מקלקל הוא - ואין זו הנאה, שבחייה היו דמיה מרובין מלאחר שחיטה, שבחייה היא עומדת לג' דברים לגדל ולדות ולחרישה ולאכילה.

ויש להסתפק בשוחט קרבן האם נחשב למקלקל, שכבר העירו התלמידים שאם הבהמה הוקדש לקרבן אז אין בו תועלת אלא להקריבו, א"כ שחיטתו נחשב לתיקון ויהיה כאן משום נהנה מע"ז. אבל מאידך גיסא הרי קי"ל שמצוות לאו ליהנות ניתנו, א"כ שחיטת הקרבן לא נחשב להנאה.

הנאת הגוף בהדי מצוה

אבל עדיין קשה שידועים הם דברי הר"ן (נדרים טו, ב) שהיכא שיש "הנאת הגוף בהדי מצוה", לא אומרים מצוות לאו ליהנות ניתנו, ומה"ט כתב חל נדר שאוסר תשמיש המטה, א"כ י"ל גם כאן אע"פ שיש מצוה בהקרבת קרבן פסח, אבל יש גם הנאת הגוף בהדי מצוה שהוא נהנה באכילת הפסח. ולפי הרשב"א שחולק על הר"ן וס"ל שגם היכא שיש הנאת הגוף בהדי מצוה אמרינן מצוות לאו ליהנות ניתנה, ניחא.

בליעות אבר מן החי

וכתב הספר כלי חמדה "שלא צריך לזה" דיש לפרש הדברים לפי דברי הב"ח הובא בט"ז (יו"ד סימן י"ס"ק י), שגם בשחט בהמה כשרה צריך להדיח הסכין משום איסור אבר מן החי.

דהנה איתא בחולין (שם) סכין טריפה (ר"ל סכין ששחט בו בהמה שנמצאת שהיא טריפה) פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר בחמין (ר"ל צריך הגעלה להסכין), וחד אמר בצונן (הדחה בעלמא), והלכתא אפילו בצונן. ומק' הגמ' ולמאן דאמר בחמין מ"ט משום דקא בלעה איסורא (שס"ל בית השחיטה רותח), דהיתירא נמי בלעה אבר מן החי, ומשני אימת בלעה לכי חיימא (ר"ל אינו בולע אלא כשבית השחיטה נהיה רותח) אימת קא חיימא לכי גמרה שחיטה ההיא שעתא היתירא הוה (שכבר אינו אבמה"ח). וכתב הט"ז בשם הג"ה בספר האגודה, דגם בשוחט כשירה צריך קינוח לסכין משום אבמה"ח, ולהכי לא פריך למ"ד בסכין טריפה בצונן הא יש איסור אבה"ח, כמו דפריך למ"ד בחמין. ומביא שהב"ח הביאו וחיזק דבריו לומר דאף לפי המסקנא דלא בלע אלא בגמר שחיטה, היינו שאינו בולע הרבה כ"כ שיצטרך הגעלה אבל בצונן מיהו בעי דבולע קצת קודם גמר שחיטה.

וכתב הכל"ח שאפילו להחולקים על הב"ח יודו בב"נ, שהרי הגמ' אומרת שאין חום בית השחיטה רותח אלא בסוף השחיטה, ואז כבר ליכא איסור אבמה"ח, א"כ הרי ב"נ מעיקר הדין אסור בבהמה המפרכסת, אלא דאמרינן ליכא מידי שלישראל מותר ולב"נ אסור, וקודם מ"ת שלא היה היתר של מפרכסת לישראל אין "טענה" של ליכא מידי וכו', א"כ יש איסור אבמה"ח אפילו בגמר השחיטה ושפיר צריך הגעלה על הסכין.

אבל דבריו צ"ע שהרי כל דברי הגמ' אינו אלא למ"ד "בחמין", דהיינו שס"ל בית השחיטה רותח ונבלע בסכין בליעות של טריפה, אבל לדידן דקי"ל כמ"ד "בצונן", דס"ל בית השחיטה צונן, א"כ אפילו אם יש איסור אבמה"ח בסוף השחיטה אין כאן בליעות של אבמה"ח בסכין.

סומא פטור מן המצוות

עוד כתה הכל"ח שה"ט שעד עכשיו לא הזהיר את עשו משום שהיה סומא, ולפי ר"י סומא פטור מן המצוות. (ודעת רי"ו שקי"ל כר"י) אבל עכשיו שבר לברכו, ורצה שישרה עליו השכינה ע"י המאכל, לכן היה רוצה שיהיה בתכלית הכשרות לכל השיטות, כדי שיחול עליו ברכת השם. ומה"ט האמין לעשו הואיל גם הוא רוצה להתברך באופן הכי טוב.

[ב]

גזל

ועתה שא נא כליך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי צידה ציד: (בראשית כז, ג) פרש"י מן ההפקר ולא מן הגזל.

למה יצחק צוהו עכשיו "ולא מן הגזל"

הק' המפרשים הרי כבר מזמן עשו מביא לאביו אוכל, כדכתיב "כי ציד בפיו", א"כ מן הסתם כבר הזהירו לא לקחת מן הגזל, א"כ למה חזר והזהירו עכשיו.

ותי' בכלי יקר לפי שעל ידי מטעמים אלו חשב יצחק שיחול עליו רוח הקודש מתוך שמחה, וחשב שאם יביא מן הגזל לא תשרה השכינה, כי מטעם זה הזהיר על הגזל ביותר בתחילת הקרבנות שנאמר (ויקרא א, ב) אדם כי יקריב מכם, מה אדם לא הקריב מן הגזל וכו', והטעם כי הקרבן מקרב השכינה והגזל מרחיקה.

האם עשו הקריב קרבן פסח

עוד תי' על פי הפרקי דרבי אליעזר (פרק לב) האומר ששני גדיי עזים אלו אחד עשאו פסח וכו', ובקרבן פסח כתיב (שמות יב, כא) משכו וקחו לכם, משלכם להוציא הגזול, כן מסיק בילקוט פרשת בא (עיין רמז תפ) וכן פירש בעל הטורים. אבל צ"ע שמשמע שעשו הביא לו צבי שאינו שר לקרבן, וראה מש"כ רש"י עה"פ (כז, ט) לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה אתם מטעמים לאביך **כאשר אהב**, כי טעם הגדי כטעם הצבי, משמע שרצתה שיטעום כמו מה שעשו היה מביא.

למה סיבב ההשגחה שיצחק לא ואכל מצידו של עשו

ממשיך הכלי יקר שלפי שעשו הסכים בלבו לצוד ציד להביא אפילו מן הגזל, על כן סיבב הקדוש ברוך הוא ששמעה רבקה ושלחה במקומו את יעקב כדי שלא ישל יצחק בקרבן שיבוא מדבר גזול. והוכיח שבאמת עשו הביא דבר גזול, שהרי כתיב "ועשו אחיו בא מצידו ויעש גם הוא מטעמים", הזכיר שהוא בא מצידו אבל לא הזכיר שהביא דבר מצידו, אלא ע"כ לפי שלא מצא על כן הביא מן הגזל, ועשו אמר "ויאכל מציד בנו" אבל האמת לא היה כן. לפיכך "ויחרד יצחק", פירושו לשנכנס עמו גיהנום, ולמה נכנס הגיהנום עמו דוקא בפעם זה, אלא ודאי לפי שהביא מן הגזל, ומאן דעביד הא נפיל בהא, ועל כן לא מצינו שאכל יצחק ממה שהביא עשו, כי הרגיש שיש דברים בגו אחר שנכנס הגיהנום עמו.

שינוי בין ברכת עשו לברכת יעקב

ונוסח הברכות יוכיח, כי ברכו ב"על חרבך תחיה", כי היורש ארץ בחרבו אין לך לסטים מזויין יותר ממנו. ועוד שבברכת יעקב נאמר "ויתן לך האלקים", ובברכת עשו לא הזכיר לשון נתינה אלא "משמני הארץ יהיה מושבך", לפי שהביא דבר גזול שאינו מתת אלקים, על כן ברכו בעניני לסטיות לומר שבחרבו יירש ארץ ולא על ידי מתת אלקים. אבל יעקב שהביא ממה שנתן לו ה' נאמר בברכתו "ויתן לך האלקים", והרגיש יצחק זה ממה שנכנס עמו הגן עדן, על ידי בגדי עשו החמודות שחמדן מן נמרוד, אשר באו לידו מן אדם הראשון שלבשן בגן עדן,

והריח יצחק ריחו של אדם הראשון, והרגיש בזה שקרבנו של זה דומה לקרבנו של אדם הראשון שהיה יחידי בעולם ולא הקריב דבר.

"בהמתן של צדיקים"

בספר חזקוני הק' היאך מסתייע מילתא שהיה אוכל איסור בשוגג, השתא ומה בהמתן של צדיקים וכו', ות' שלא אכל משחיטתו משהיה כופר, שהרי הקדימו יעקב בגדי עזים, ומה שכתב כי ציד בפיו היינו קודם שכפר.

גזל גוי

בעיקר הקושיא למה היה יצחק הזהיר עכשיו לעשו על גזילה הרי כבר אוכל ממנו לפני זה, ועוד שהרי ב"נ מצווה על הגזל, א"כ למה הוצרך להזהירו. ת' הכלי חמדה שלפי הפרקי דר"א שיעקב הקריב קרבן פסח, וי"ל שכוונת יצחק היה ג"כ שישחט לו קרבן פסח, א"כ הרי בקרבן פסח כתוב "כל בן נכר לא יאכל בו", א"כ עשו חשב שיצחק מחזיקו כישראל, ומה"ט היה מותר לו לגזול מגוי למ"ד גזל עכו"ם מותר.

והסיבה שבכל זאת יצחק הזהיר אותו הוא לפי שיטת היראים הידועה, שאפילו למ"ד גזל עכו"ם מותר, אבל אינו נחשב "לכם". וז"ל (סימן תכב) וצריך להזהר שלא יגזול אלו ד' מינין אפילו לעובד כוכבים, ואע"ג דגזל עכו"ם שרי, כל כמה דלא נפיק מרשות עכו"ם לא מיקרי לכם. עי"ש שמביא ראיה מהא דאמר רב הונא (סוכה ל, א) להנהו דמזבני אוונכרי, כי זבניתון מעובדי כוכבים אסא לא תגזון אתון אלא ליגזו אינהו וליתבו לכו, מ"ט סתם כנענים גזלי ארעתא נינהו וקרקע אינה נגזלת, הלכך ליגזו אינהו כי היכי דלהוי יאוש בעלים בידא דידהו ושינוי רשות בידא דידכו, ומוקמינן למיפק אוונכרי גופייהו, אבל לדידן הוי יאוש בעלים בידא דאוונכרי ושינוי רשות בידא דידן ושרי, וקסבר ייאוש בלי שינוי רשות לא קני. וש"מ מהכא גזל כנעני שרי, דהא לאחר קנין לא פסלינן ליה משום מצוה הבאה בעבירה, הלכך שרי אך שלא יהיה חלול השם בדבר.

עשיית סוכה ברה"ר

דברי היראים מובאים במג"א (סימן תרלז ס"ק ג) עי"ש שדן על מה שנהגו קצת לעשות סוכה ברשות הרבים והוי סוכה גזולה, ואין לומר דבני העיר מוחלין להם, דהא ברה"ר יש לכל העולם חלק בהם, (עבח"מ סי' קס"ב ס"ב), ואת"ל דכל ישראל מוחלין מ"מ הרי יש לעכו"ם חלק בהם. וכתב המג"א שמלשון רש"י (סוכה ל, ב) משמע שדוקא מישראל אסור אבל מעכו"ם שרי, וז"ל רש"י ד"ה מאי טעמא סתם נכרים גזלני ארעתא מישראל נינהו - ושמא אותו קרקע מישראל הוה. משמע שאם הקרקע שייך לגויים אין בעיא, ואע"ג דקי"ל גזל העכו"ם אסור לא מקרי מצוה הבאה בעבירה.

אמנם בשו"ת הרשב"א (סי' תתנ"ב) כתב דמה שכתב רש"י מישראל לאו דווקא, דהא גזל עכו"ם מעכו"ם אסור, וישראל מעכו"ם נמי פסול. עי"ש שנשאל לגבי בני אדם שהולכין בשדה של גוים ברשות הגוי וקוצצין ערבה להושענא רבה. וכתב שלא כדין הם עושים, מדאמר רב הונא (סוכה לד, ב) להנהו אוונכרי כי זבינתו אסא לא תגזון אתון אלא ליגזו אינהו וליתבו

לכו, מ"ט סתם גוים גוזלי שדות וקרקע אינה נגזלת וכו', וב"נ הוזהרו על הגזל ואפילו גוי מגוי, ומסתמא גוים גוזלין שדות זה מזה, וקי"ל (ב"ק קיג, ב) גזל גוי אסור כר"ע. ואע"פ שפרש"י סתם גוים גוזלי שדות הם מישראל, לאו דוקא הוא, מה לי גוי מה לי ישראל, שהרי שניהם תורת גזל נוהג בהם.

ומסיק המג"א שאסור לעשות סוכה ברה"ר שהעכו"ם לא מחלי על כך, ואף דבדיעבד כשרה מ"מ אין לברך עליה, דאע"ג דלית בה משום מצוה הבאה בעבירה כיון דלא קניא כלל, כמ"ש הר"ן ורי"ו, מ"מ אין לברך עליה כמ"ש רס"י תרמ"ט, וכ"מ בתוס' רפ"ג דסוכה וא"כ הוי ברכה לבטלה. ועי' במשנ"ב וביה"ל שהאחרונים חולקים על המג"א.

עשה דוחה ל"ת בגזל

ממשיך הכל"ח שאפילו למ"ד גזל עכו"ם אסור מן התורה, היה צריך לצוותו על הגזל, לפמש"כ החכ"צ (סי' כו) שזגל עכו"ם אינו אסור אלא כדי שלא ירגיל עצמו בגזל, ולכן כתב הכל"ח שאע"ג דקי"ל דלא אמרינן עשה דוחה ל"ת בגזל, דאין עשה דוחה ממון חבירו, בגזל עכו"ם, שאין האיסור מחמת ממון חבירו אלא שלא ירגיל בגזל, שפיר נקטינן שעשה דוחה ל"ת. ולכן חשב יצחק שעשו יגזול בשביל לקיים מצות כאו"א אם לא ימצא של הפקר.

שריפת חמץ של עכו"ם

על דרך זה ראיתי בספר דף על הדף (פסחים ה, ב) על הא דמבואר שם שחמץ של עכו"ם שקיבל עליו אחריות חייב לבערו. וכתב המנ"ח (מצוה יא, ז) דנשאל איך הישראל יבער החמץ של עכו"ם והלא גוזל את העכו"ם, ובפרט להשיטות דס"ל דגזל עכו"ם אסור מן התורה, ואפילו אם ישלם חשיב גזל.

ותירץ דכאשר מבער החמץ לא חשיב גזל אלא מזיק, ובמזיק ליכא איסור בגוי, דגם בישראל לא הוי האיסור להזיק רק מכח דהתורה ציותה להשיב אבידתו וכ"ש שאסור להזיקו, אבל בגוי לא שייך זה. ואף דבישראל אפילו רוצה לשלם לו אסור להזיקו, היינו משום מצות עשה דואהבת לרעך כמוך, אבל בגוי לא שייך זה.

ובחמדת ישראל בקונטרס בית יהודה לבנו של בעל הכלי חמדה הגאון ר' אליעזר יהודה זצ"ל (מצוה יא) כתב לתרץ על פי דברי המקו"ח (תלא, ד) דכמו דחמץ של עכו"ם שקיבל עליו אחריות מתרבי לענין בל יראה, ה"ה דאתרבי לענין עשה דתשביתו, וא"כ י"ל דמצד עשה דוחה לא תעשה מחוייב לבער החמץ.

ואע"ג דאין עשה דוחה ל"ת דגזל, היינו רק גזל דישראל דאין בכח העשה לדחות ממון חבירו, אבל גזל עכו"ם דאסור רק משום שלא ירגיל לגזול מישראל וכדכתב החכם צבי, א"כ אין בו תורת ממון אלא תורת איסור, ושוב אמרינן ביה עשה דוחה לא תעשה.

קידוש אשה בגזל עכו"ם

להלכה כתוב בשו"ע (חו"מ שמח, ב) כל הגונב אפילו שוה פרוטה עובר על לאו דלא תגנובו (ויקרא יט, יא), וחייב לשלם, אחד הגונב ממון ישראל או הגונב ממון של גוים, ואחד הגונב

מגדול או מקטן. וכתב הרמ"א שטעות עכו"ם, כגון להטעותו בחשבון או להפקיע הלואתו, מותר, ובלבד שלא יודע לו, דליכא חילול השם. ויש אומרים דאסור להטעותו, אלא אם טעה מעצמו, שרי.

וכתב הש"ך (ס"ק ב) דמשמע מכאן דאסור דאורייתא, והקשה מכאן על מש"כ הרמ"א (אה"ע סי' כח) קדשה בגזל או בגניבת עכו"ם הוי מקודשת דהא אינה צריכה להחזיר רק משום קידוש השם. ות"י הנתיבות המשפט (ס"ק א) דנהי דהגניבה הוא איסור דאורייתא מדכתיב "וחשב" (ויקרא כה, נ), או מ"ואכלת" דברים ז, טז), כדאיתא בב"ק (ק"ג, ב), מ"מ הא בישראל גופיה אילו לא הוה כתיב עשה ד"והשיב את הגזילה" (ויקרא ה, כג), הוי אמרינן אף דעבר אלאו דלא תגנובו, איסורא דעבד עבד ובהשבה אינו חייב, רק דבישראל רחמנא נתקיה לעשה דוהשיב את הגזילה, אבל בגוי היכן מצינו דחייביה רחמנא בהשבה לגוי, והשבה לגוי אינה אלא משום קידוש השם.

אלא שהק' הנתיה"מ נהי דאינו חייב בהשבה מ"מ הא לאו דידיה הוא, ואמאי מקודשת הא בדבר שאינו שלו קידשה, וכמ"ש המגן אברהם (תרלז, ג) בשם ספר יראים דאפילו גזל גוי מותר לאו שלו לענין סוכה. ות"י הנתה"מ כיון דההנאה בדבר זה מותרת מדאורייתא, והוא המציא לה הנאה זו מקודשת בשכר הנאה שהמציא לה. וראיה ממ"ש הר"ן (קדושין כג, א מדפי הרי"ף) דאם קידשה בחליפי איסור הנאה דמקודשת כיון דלדידה שריא, דכיון דהוא המציא לה הנאה המותרת לה מקודשת כמו בדבר עלי לשלטון.